

readme 03/21

fuksinnumero: uusi alku

/DIR

/main 03

Helsinkiläinen sisu tulee,

oletko valmis? 04

Yliopisto-opiskelijaelämän

merkkipaalut 06

Junji Itō: koloja,

spiraaleita ja hampaita 07

How to:

Kasvien monistaminen 09

Mitä tehdä jos kasvisi... 12

Fuksiviikosta selvittyäni 13

Hurja seikkailu merellä –

ATK YTR 2021 14

Aurinkomatkalle örkkilään 16

Isona minä muutan Islantiin 18

Vaatimaton ehdotus 20

/misc 22

/USR

Päätoimittaja
Ines Lukkanen

Toimittajat
Siiri Hirvonen
Konsta Janhunen
Meri Rajamäki
Eetu Raunio
Heli Parviainen

Kuvatoimittaja
Veeti Ollila

Taittäjä
Meri Säynätkari

Julkaisija: TKO-äly ry

/MAIN

Helteet korvensivat kaiken lähes koko kesän mitalta. Siperia ja Kanada olivat liekeissä, Keski-Eurooppaa koettelivat tulvat, ja kun jalkapallofanit toivat vielä ruton mukanaan, maailmanlopun viitsaukset olivatkin jo melkein kasassa. Nyt kuitenkin vaikuttaa siltä, että toivon liekki on elpynyt, vaikka se ehti jo lepattaa navakassa tuulessa, uhaten sannahtaa täysin.

Aloitamme tällä fuksisyksyn numerolla täten uhmakkaasti verekseltään ja tarmokkaasti, sillä sen teemana on "uusi alku". Tuoreet ensimmäisen vuoden opiskelijat ovat lehdikäisen ilmestyttyä jo liittyneet seuraamme ja kotiutuneet, joten ottakaamme heidät mukaan yhteisöön, ja pitäkäämme heistä huolta täst'edeskin. Haaveissa pääsemme kaikki vapaasti tapaamaan toisiamme niin riennoissa, Gurulassa kuin luennoillakin.

Fukseille haluankin sanoa, riippumatta siitä, tuletteko yliopistoon suoraan lukiosta, oletteko perheellisiä alanvaihtajia tai mitä hyvänsä muuta: tervetuloa lipastolle ja TKO-älyyn! Toivon, että pääsette keräämään opintopisteiden lisäksi hyviä kokemuksia, luomaan elinikäisiä muistoja ja ihmissuhteita, ja ennen kaikkea, että pääsette lukuvuoden käynnistyessä uuteen alkuun kaikin puolin hyvässä hengessä.

"Palamme halusta, alamme alusta" - Juice Leskinen

Päätoimittaja

Ines Lukkanen

HELSINKILÄINEN SISU TULEE, OLETKO VALMIS?

Meri Rajamäki

EIKU

EIKU-tekstillä varustettu peruutusnappi on SISUn paras ominaisuus.

Jos olet ilmoittautunut läsnäolevaksi yliopistolla tänä syksynä, oletkin varmaan jo törmännyt SISU-järjestelmään. Tämä systeemi on ajan hengen täydellinen ilmentymä näin opiskelijan näkökulmasta: se opettaa koronan tavoin yliopiston pullaposkille, että mikään ei tule helpolla ja että elämä on kärsimystä. “Jos ei jaksakaan, niin koittakaa vaan jaksaa”, kuten aikamme filosofi Niilo22 sanoo. SISUn nimen pitäisikin paremmin olla Sisy, tunne on nimittäin melkoisen sisyfoslainen, kun opintosuunnitelmaa saa päivittää alusta asti uudestaan ja uudestaan ja tuntienkin painimisen jälkeen vielä on jotain häikkää. Ja systeemin tulevan päivityksen jälkeen sama rumba pitää käydä läpi ilmeisesti uudestaan.

SISU on Helsingin yliopiston uusi opintotietojärjestelmä, joka korvasi vanhan WebOodin tämän vuoden toukokuussa. Viimeistään nyt syksyn kursseille ilmoittautuessa on päässyt tutustumaan tähän käyttöliittymäsuunnitelun ihmemaahan. SISUssa kurssit on aina ensin lisättävä henkilökohtaiseen opintosuunnitelmaan, ja vasta sen jälkeen niihin voi ilmoittautua. Miksi opinnot pitäisi suunnitella etukäteen, saattaisi joku parhanta tässä kohtaa, mitä tapahtui akateemiselle vapaudelle? Itse vastaisin siihen, että se kuoli jo Sipilän hallituksen aikana tai sitä ennenkin, mutta ainahan sitä valittaa saa. Ja allekirjoittanut valittaa.

SISUn vallan muodikas tuotannossa testaaminen on ollut meneillään jo useampia vuosia ja siitäkin huolimatta käyttäjäkokemus on edelleen aika kivulias. Käytettävyys on oikeasti tiedettä. Jokaisen kurssin kohdalla on nyt valittava ensin suoritustapa, sitten tehtävä itse ilmoittautuminen ja valittava mahdolliset pienryhmät. Ja opintosuunnitelman sekä oman kalenterin on tosiaan myös oltava jatkuvasti ajan tasalla. Kun systeemien ja järjestelmien kanssa joutuu näin käpistelijänä tappelemaan muutenkin lähes päivittäin, niin sitä toivoisi edes kurssi-ilmoittautumisten sujuvan karvalakkityyliin. Kun kurssin melkeinpä vaikein tehtävä on monta alakohdtaa sisältävä mutkikas ilmoittautuminen, niin tuntuuhan se vähän kummalliselta.

Kun SISU otettiin Tampereen yliopistossa käyttöön viime vuoden puolella, niin yliopiston tukijärjestelmät ruuhkautuivat. Tiedonsiirrossa oli ongelmia ja esimerkiksi arvosanatietoja, ilmoittautumisia tai opintosuunnitelmia saattoi yhtäkkiä vain kadota. Saa nähdä onko tänä syksynä meillä mitään vastaavanlaista. Ainakaan saavutettavuuden osalta parannuksia ei ole tähänkään versioon vielä siunaantunut, sillä näkövammaisille SISU ei vielä ole käytökelpoinen.

Kyllä minä niin mieleni pahoitin.

YLIOPISTO-OPISKELIJAELÄMÄN MERKKIPAALUT

HYY:n ja ainejärjestömme tapahtumakalenteria selatessa saattaa osalla teistä tulla ikävä niitä aikoja, kun lukiovuoden kohokohdat kuten vanhojentanssit tai abirekkojen lähtö oli helppo muistaa. Nyt on ollut heti vastassa varaslähtöä, orientaatioviikkoa, fuksiseikkailua, -suunnistusta, -sitssejä ja -koodeja. Yksi isoimmista eroista lukiomaailmaan onkin yhteisöllisen vapaa-ajantoiminnan monimuotoisuus.

Haalarit ovat opiskelijan univormu, ja haalarimerkit sen mitaleita. Siinä missä haalarin väristä voi tunnistaa opiskelijan pääaineen, siihen ommellut kangasmerkit viestivät esimerkiksi tapahtumista, joihin tämä on osallistunut. Näin lähinnä teoriassa. Loppujen lopuksi puolet merkeistä tuppaaavat olemaan meemejä.

Sitsit eli akateemiset pöytäjuhlat ovat mahdollisuus pukeutua vähän hienommin, syödä, juoda, ja laulaa välissä sitsilauluja. **Vuosijuhlat** eli vujut ovatkin sitten arvokkaampia tilaisuuksia, joissa ylle vedetään iltapuku- ja frakkilinjaa, tanssitaan ja pönötetään.

Casualit ovat nimensä mukaisesti rennompia illanviettoja, joissa esimerkiksi pelaillaan pelejä ja lauletaan vähän SingStaria *Christina Reginan* kerhotiloissa eli tutummin **Klusterilla**. Saman rakennuksen ylimmässä kerroksessa sijaitsevassa **Kattosauna Sivistyksessä** järjestetään myös mukavia saunailtoja.

Osakunnat, aine- ja muut järjestöt kuuluvat niin ikään yliopistomaailmaan. Vaikka läheskään kaikki eivät liity osakuntiin, monet liittyvät vähintään ainejärjestöönsä, joka meillä täällä tietojenkäsittelytieteen puolella on kotoisa TKO-äly. Myös järjestöjen hallitustoimintaan voi, ja jopa kannattaa lähteä mukaan heti fuksivuonna!

TKO-äly ry:n kotisivu: <https://www.tko-aly.fi/>

TKO-älyn tapahtumakalenteri: https://members.tko-aly.fi/calendar_events

Sanastoa ja lisätietoa: <https://fuksiwiki.tko-aly.fi/Fuksiwiki>

HYY:n osakunnat ja järjestöt: <https://hyy.fi/fi/oppaat/hyyin-jarjestot>

Muokattu katkelma 1/2020 ReadMe-lehdestä

Omien kokemustensa lisäksi Junji Itō mainitsee suurimmiksi innoittajikseen **H.P. Lovecraftin** ja japanilaisen kauhun mestarin, **Kazuo Umezun**, joista jälkimmäinen on suomalaisyleisölle vähemmän tuttu.

Alla listattuna ja pähkinänkuoreen ehdottuna muutamia tutustumisen arvoisia otteita Junji Itōn tuotannosta.

Uzumaki

Kurouzu-cho:n pikkukaupunkia alkavat piinata oudot sattumat, joihin kaikkiin liittyvät spiraalit. Hitaasti ja salakavalasti kehittyvä tarina yllättää ja toisinaan myös shokeeraa juonenkäänteillään, ja lopputulema on aikamoinen musteella ikuistettu kuumepainajainen. 5/5 - en voi suositella kenellekään, mutta suosittelen lämpimästi kaikille.

The Enigma of Amigara Fault

Gyo-kokoelman lopussa oleva lyhyt sarjakuvanovelli käsittelee teemallisesti pakkomieltettä, ja on ehdottomasti Itōn tunnetuimpia kertomuksia. Amigara-vuoreen ilmestyy maanjäristyksen jäljiltä mystisiä, ihmisenmuotoisia onkaloita, jotka herättävät hämmennystä sekä väestössä että tiedeyhteisössä.

Tomie

Tomiesta on vaikea kertoa spoilerivapaasti, mutta yritetään silti. Kaunis neitonen nimeltä Tomie on aivan muuta kuin miltä näyttää, ja alunperin japanilaisessa Monthly Halloween -lehdessä julkaistu sarja kertoo erilaisista kohtaamisista demonisen päähenkilön(...) kanssa.

Triviaa: <https://www.cbr.com/junji-ito-horror-mangaka-facts-trivia/>

HOW TO: KASVIEN MONISTAMINEN

Siiri Hirvonen

Kasvien monistaminen (eng. *propagation*) on helppo tapa saada lisää huonekasveja ilman että tarvitsee maksaa nykyisiä kiskurihintoja niistä. Pystyt käyttämään jo olemassa olevia kasvejasi tai pyytämään kaverilta muutamaa lehteä hänen kasvistaan.

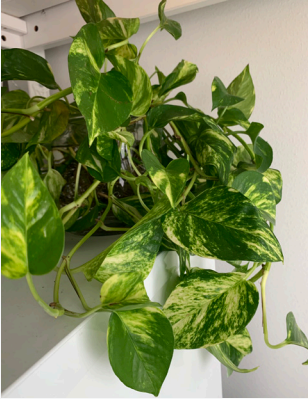
Monistamiseen eli uuden kasvin kasvattamiseen lehdestä, pistokkaasta tai vesasta soveltuvat kasvit kuten mehikasvit, kaktukset ja köynnökset. Kasvien monistamiseen et tarvitse paljoa, pelkkä kasvi ja multa riittävät. Muista kuitenkin ostaa kasveille sopivaa multaa, sillä mehikasvit ja kaktukset tarvitsevat multa-hiekka-sekoituksen, että juuret eivät pääse mätänemään.

Lehdestä kasvattaminen alkaa sopivan lehden valitsemisesta. Sopiva lehti on kokonainen ja siinä on nystyrä (eng. *node*), josta uusi kasvi pystyy kasvamaan. Lehden löytyttyä se laitetaan vaikka pöydälle, jossa sen nystyrä kuivaa. Silloin siitä tulee ruskea (kuten kuvassa oikealla). Tämä kestää noin 1-3 päivää.

Kuivumisen jälkeen lehdet asetetaan mullan päälle valoon, mutta ei suoraan auringonpaisteeseen, ja annetaan istua kunnes juuret alkavat kasvaa. Jotkut pitävät myös lehtien kastamisesta kasvuhormoniin ennen multaan asettamista. Sitten vain odotetaan!

Pistokkaasta kasvattaminen alkaa pistokkaan leikkaamisesta irti emokasvista. Ota noin 10 cm pätkä kasvista, jossa on ainakin kaksi nystyrää ja mieluummin yksi tai kaksi lehteä. Laita leikattu pää veteen ja ainakin vähäiseen valoon. Parin viikon sisällä nystyröistä alkaa kasvamaan juuria.

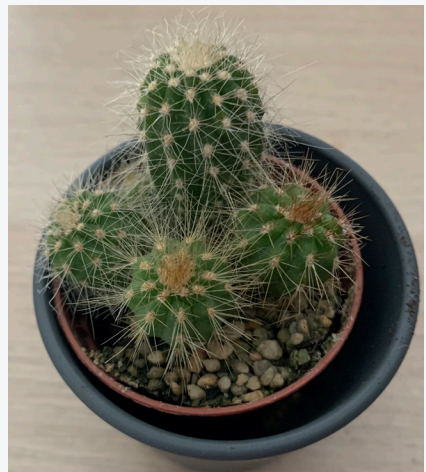

Kasvin jakaminen on yleinen tapa kaktuksien kanssa. Kasvista otetaan irti yksi varsipistokas tai vesa, annetaan nystyrän tai leikkauskohdan kuivua ja istutetaan multa.

Hyviä ja halpoja aloittelijan kasveja

- Kultaköynnös, helppo varsinkin vesiviljelyssä
- Viirivehka
- Muratti
- Anopinkieli
- Kaktukset

Lisää tietoja löytyy helposti osoitteesta <https://www.reddit.com/r/propagation/>

MITÄ TEHDÄ JOS KASVISI...

Siiri Hirvonen

...lehdet kihartuvat?

Kasvisi on ollut liian pitkään kuivassa ilmassa. Kastele sitä mahdollisimman säännöllisesti ja tarpeen mukaan suihkuttele lehtiä vedellä.

...lehden reunat ovat ruskeat?

Kasvisi on liian kuivassa ilmassa tai sitä ei ole kasteltu tarpeeksi. Toinen mahdollinen syy on liika lannoittaminen. Jos multa vaikuttaa kuivalta, kastele kasvi. Muussa tapauksessa vähennä lannoituksen määrää.

...lehdet kellastuvat?

Vanhat lehdet voivat kellastua ja tippua pois iän myötä. Kuitenkin jos suuri osa lehdistä kellastuu, se tarkoittaa että kasvi saa liikaa valoa. Liikuta kasvi varjoisampaan paikkaan.

...lehdet tippuvat?

Työnnä sormesi multa ja katso vaikuttaako multa kuivalta. Jos multa on kuivaa, lehdet saattavat tippua liian vähäisen kastelun johdosta. Jos taas multa on kosteaa, lehdet saattavat tippua liiallisesta kastelusta.

...lehdet ovat lakastuneet tai kuivuneet?

Kasvisi on suorassa auringonvalossa eikä pidä siitä, liikuta kasveja varjoisampaan paikkaan.

...multa on kosteaa, mutta kasvi vaikuttaa kuivahtaneelta?

Kasvisi juuret ovat luultavasti lahonneet, jolloin juuret eivät voi imeä kosteutta. Suurin syy juurilahoon on liiallinen kastelu ja lahonnut kasvi voi olla vaikea pelastaa. Kuitenkin voit yrittää tätä leikkaamalla lahonneet juuret irti, pesemällä ruukun ja istuttamalla kasvin uuteen multaun.

...lehdet ovat liian harvassa tai kasvi kasvaa liian pitkäksi?

Kasvisi ei saa tarpeeksi valoa ja yrittää kasvaa valoa kohti. Liikuta kasvi valoisampaan paikkaan tai hanki kasvilamppu.

...kasvaa vinosti?

Kasvisi kasvaa valoa kohti jolloin se saattaa kasvaa vinoon. Tämän voit korjata kääntämällä kasvia hieman joka kerta kun kastelet sitä.

FUKSIVIIKOSTA SELVITTYÄNI

Heli Parviainen

Aamukahvit juon puolipukeissa Zoomin äärellä tervetuliaisluentoa kuunnellen. Olisinko edes halunnut olla tähän aikaan housut jalassa ja ihmisten ilmoilla? Ehkä nyt tämän kerran. Tuntuu surrealistiselta, että ensimmäisiä opintoja aloittaessani koko vuosikurssi oli pakkautunut samaan luentosaliiin ja meitä ohjattiin ryhmissä pitkin ruuhkaisia käytäviä. Tällä kertaa eksyn matkalla ulkona olevalle kokoontumispaikalle ja kampuskierroksella pidetään hajurakoa toisiin ryhmiin. Silti, nyt yliopisto on taas fyysinen paikka, eikä vain mielentila. Imen itseäni arkkitehtuuria ja seinille ripustettujen teosten tunnelmaa. Silmilläni ostan jo ainejärjestöjen esille ripustamia haalarimerkkejä, vaikka tiedän tyhjen neljösenttien olevan kortilla elämää nähneissä haalareissani.

Iltaisin emme änge ihmiskehojen trooppiseksi paahtamiin opiskelijatiloihin, vaihdamme ne puistojen kavalkadiin. Kännykän valo leikkaa iltaa, kun pingispallo kolahtaa kuppiin. En tunne vieressäni iloitsevista ihmisistä vielä yhtäkään, mutta se ei tee hetkestä sen huonompaa. Hiljaisuudesta ei tule välittömästi kiusallinen, taustalla pauhaa tanskalainen piiskalaulu. Kaikki ovat tulleet tänne tutustumaan, jaamme pieniä yksityiskohtia itsestämme ja riemastumme joka kerta, kun löydämme jotain yhteistä. Ehdotan kanssaihmisille lähtöä fuksiseikkailuun samalla itsevarmuudella kuin Kallion kiihtuneimmilla pubiruuusuilla iskureplikkejä heittäessään. Telegram-ryhmä on pystyssä minuuteissa.

Viikon lopussa reidet ovat jumissa kyykättyäni ihan liian monta kertaa juomapelin tahtiin. Tulevaisuuden avoimet mahdollisuudet on kahlittu ihmisen mittaiseksi poluksi HOPSin muodossa. Nyt olen nähnyt Gurulan soivat, joille lyyhistryä hakemaan vertaistukea kun suunnitelmat päättävät vääntyä johonkin ihan muuhun suuntaan. Meidät fuksit on toivotettu tervetulleiksi pitkän kaavan mukaan. Tästä on helppo lähteä kohti ensimmäisiä luentoja.

HURJA SEIKKAILU MERELLÄ – ATK YTR 2021

Meri Rajamäki

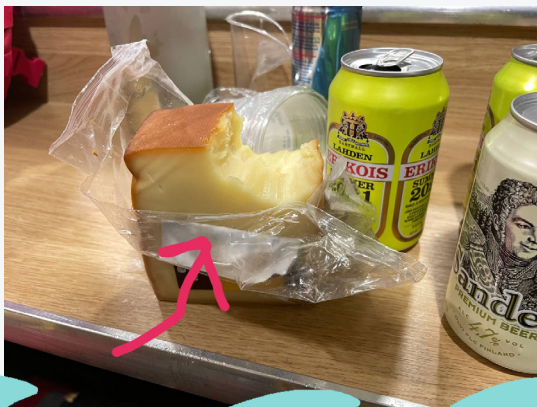
Koska syksyn 2020 perinteinen Kumpulan järjestöjen yhteisristeily KJYR peruttiin tiedät-kai-miksi, edellisestä käpistelijärjestelystä on vierähtänyt jo hyvä tovi aikaa. Tällä kertaa heinäkuun päätteeksi suunnattiin Silja Europalla Tallinnaan 22 tunnin pituisen risteilyn merkeissä. ATK-YTR 2021 oli odotettua myrskyisämpi kokemus, vaikka meri pysyikin tyynenä!

ATK-YTR on TITOLin eli Tietotekniikan opiskelijoiden liitto ry:n järjestämä yhteistoimintaristeily, jolle voivat osallistua ATK-alojen korkeakoulujen opiskelijat kaikkialta suomesta. Niinpä Europalla nähtiinkin monenvärisiä haalareita: Jyväskylän viininpunaisia, Oulun sinisiä, Tampereen harmaita, Turun vihreitä, kotoisen Kumpulan keltaisia ja lukuisia muitakin värejä. ATK-YTR on sisartapahtuma ATK-YTP:lle. Viimeksi mainittu järjestetään yleensä syksyisin, paikkana vuosittain kiertävä kattaus Suomen eri yliopistokaupunkeja, ohjelmassa tietojenkäsittelyyn ja ohjelmoinnin alaan liittyviä vierailijaluentoja sekä iltabileitä, ja tunnelmana hilpeä kosteus. Vuonna 2019 ATK-YTR vieraili Helsingissä, jolloin luennoilla билетettiin kovasti ja illalla vielä jatkettiin. Mutta se ATK-YTP:stä. Pääpointina olkoon, että ATK-YTP -perheen tapahtumissa hauskaa on ja sattumuksia riittää, aivan kuten tälläkin kerralla. Tänä syksynä ATK-YTP on näillä näkymin ehkä taas tulossa Oulussa lokakuun lopulla. Sinne kannattaa suunnata jokaisen seikkailijan, jota ei pelota korona eikä krapula.

Kuten osa lukijoista varmaan jo tietääkin, tämä risteily päättyikin sitten ihan iltapäivälehtiin asti. Tätähän osattiin jo pelätä etukäteen, mutta syy oli aivan eri kuin äkkiseltään olisi voinut kuvitella. Risteilyllä tapahtui peräti kaksi väkivaltaista yhteydenottoa – joukkotappelu laivan baarissa sekä puukotus hyttiosastolla. Iltalehden artikkeli sisältää myös videon ensinmainitusta kahakasta. Allekirjoittanut välttyi henkilökohtaisesti todistamasta baarissa tapahtunutta hullunmyllyä, koska seurueemme päätyi viettämään iltaa pääasiassa rauhallisesti laivan kannella, jossa iso osa muistakin ATK-YTR:läisistä viihtyi. Puukkotappelijoiden mesoamisesta sain sen sijaan nauttia omasta hytistäni käsin kello kolmelta aamuyöllä sen jälkeen kun alkuillasta samaiset tyypit olivat kiertäneet laivan kantta kyselemässä amfetamiinin perään. Vauhtia ja vaarallisia tilanteita siis riitti! Kaiken kaikkiaan risteily oli pääosin sellaista, mitä 22 tunnin risteilyltä saattaa odottaakin. Laiva oli ihan ok peruspaatti varustettuna melko huonolla ja työkeällä palvelulla, – allekirjoittaneen hytissä wc-pönttö oli alusta asti tukossa, eikä henkilökunnalle valittamisesta huolimatta asialle sitten lopulta tehty yhtään mitään – buffetissa ruoka oli hyvää ja viini kutitteli kurkkua, seura oli parasta mahdollista ja krapula oli jälkeensä kova.

Tähän loppuun kanssaristeilijä Markus Kuosmasen tunnelmat: “Hajonneesta vessasta ja hyttikäytävän puukkohipasta huolimatta, vanhan viinan hajuiset kokolattiamatot pinttyineine tahroineen täyttivät merimatkaajan mielen esipandeemisella nostalgialla.”

Oon tää juusto.

AURINKOMATKALLE ÖRKKILÄÄN

Eetu Raunio

Hei sie! Alkaako Gifu pännää? Harhaileeko mielesi syksyn aurinkoisista päivästä örkintäyteisiin tavernoihin ja synkkiin katakombeihin (ei, nyt ei puhuta Korresta)? Olisiko sinusta lohikäärmeentaltuttajaksi jos vain vahvuutta olisi +2? Kaipaatko UUTTA ALKUA? Nyt se on mahdollista! Jätä maanpäälliset huolesi terveuttisi käsiin ja tuo tuoli pöydän äärelle: on aika lähteä matkalle tuntemattomaan!

Dungeons & Dragons (tai kotimaisittain dunjōnit ja drājōnit¹⁾) herättää varmasti vieläkin monen ei-niin-gobliniystävällisen mielessä kuvan kāmāisistä kellarissa katkuavista teineistä. Shock and horror! Tämä – kuten moni asia joka kuuluu historiaan – ei ole enää nykyaikaa. D&D houkuttelee kaikenikäisiä, -kasvoisia, -kasvuisia ja -laisia pelaajia. YouTubeessa jopa lännen kuuluisuudet (mm. Groot, Stephen Colbert ja se äijä Old Spice -mainoksista) uskaltavat raahata itsensä pelipöydän ääreen ja katoavat muutamaksi tunniksi kerrallaan aivan toiseen maailmaan.

Mutta mitä edes on dunjōnit ja drājōnit?

Ei huolta, vaikka et olisikaan seurannut **Matthew Mercerin** ja tovereiden seikkailuja Exandrian läpi, sillä vaikka mahdollisuuksia on rajattomasti niin itse peli on pääsäännöiltään yllättävän simppele! Dungeons & Dragons on käytännössä kasa sääntöjä, mekaniikkoja (eli sääntöjä mutta hauskoja sellaisia), hahmonluonnissa auttavia sääntöjä, luokkia, tilanteita, sääntöjä tilanteisiin sekä valmiita örkkejä ja örkinkaltaisia. Pohjimmiltaan, kuten kaikissa roolipeleissä, D&D:n ideana on antaa resursseja ja viitekehystä seikkailla kavereiden, rakastajien, tovereiden ja vihamiesten kanssa porukalla. Yksi henkilö toimii Dungeon Masterina, itse El Jefenä, joka lopulta päättää kaikesta pelimaailmassa tapahtuvasta. Muiden tehtävänä on roolipelata omilla hahmoilla niin pitkälle kuin mielikuvitus ja energia riittää. Ehkä haluat hiippailla keskiaikaisen suurkaupungin yössä, heittäen dee kaksikymppistä siitä kuinka paljon ääntä kaatuvista kukkaruukuista lähtee, tai sitten haluat socialisoitua paikallisten kanssa lähimmässä tavernassa, kokeillen onneasi pahoinvointiheroitteiden suhteen. Mitä ikinä hahmosi tekeekin, nopat (ne fyysiset, ei-opintopistemäiset asiat) vaikuttavat dunjōneiden ja myös drājōneiden maailmassa kaikkeen.

Mut enhän mä pysty tällästä vetämään!

Älä panikoi, young orcling, sinusta pidetään huolta. Hyvässä porukassa jopa ryhmä ensikertalaisia pääsee pikkuhiljaa sisään pelin syvimpään sielunelämään (jos peleillä sellaista on) ja viidennen session kohdalla olette jo kokeneita konkareita. Kannattaa kuitenkin hankkia Dungeon Masteriksi mukaan joku hieman kokeneempi, johon voitte hädän hetkellä turvautua. (Lahjominen auttaa, eli kannattaa ottaa peleihin mukaan pari ylimääräistä sipsipussia)

Mut enhän mä jaksa raahautua kaverin tyrmäkellarisiin!

Onneksi olkoon, olet syntynyt dunjöneiden kultakaudella. Nettiin on ilmestynyt pelialustoja kuin sieniä sateella (tai kääpiöitä tavernaan). Yhtenä hyvänä mainittakoon Roll20, joskin oma kokemukseni on vähäistä. Kaiken voi tehdä oman kahvikupin tai -kolkakon (onko olemassa kaljakuppeja?) ääreltä kotisohvalta. Ei sitä ikinä tiedä, ehkä kurssikaverisikin haluaisi salaa kokeilla...?

Mut ei se varmaan olis ees hauskaa...

Hei nyt! Pessimisti pettyy aina tai jotain. Jos edes vähän kuulostaa kiinnostavalta, jos on D&D-podcasteista syntynyttä kipinää tai vaikka et olisi ennen tätä artiklaa^[2] koskaan pelistä kuullutkaan, kannatan ehdottomasti dunjoneihin tutustumista! Ja kuten aikaisemmin mainittu, tällä internetin varmasti vielä ohimenevällä aikakaudella voit löytää pinoittain ohjeita ja vinkkejä uudelle pelaajalle lempparihakukoneellasi. Uudet maailmat odottavat, älä jää sohvalle odottamaan! (Paitsi jos kutsuit jo kaverit luoksesi ja tyhjensit pöydän character sheettejä varten.)

[1] Olen pahoillani.

[2] Kirjoittajan mielestä "artikla"n pitäisi olla vain hienompi muoto sanasta "artikkeli" ja aikoo runnoa sen pakolla läpi, äidinkielenopettajien, viisaiden tai Kotimaisten kielten keskuksen puoleen kääntymättä.

ISONA MINÄ MUUTAN ISLANTIIN

Konsta Janhunen

Isona minä muutan Islantiin. Jos minnekään, sillä onhan tässä Suomessakin puolensa. Inspiraation tähän pohdintaan kuitenkin tarjosi ennen kaikkea tämänkesäinen viikkoja kestänyt hellejakso. Helle vei puhdin päivistä ja teki öistä levottomia. Jospa muuttaisin eneneviä helteitä karkuun? Myönnettäköön, että taannoin julkaistu ilmastoraportti ei lupaa hyvää maailmamme millekään kolkalle, mutta Islannin pitäisi lähtökohtaisesti säilyä siedettävän lämpöisenä oman elinaikani ylitse. Aloitinhan pohdintani siltä premissiltä, että maisemaa on pakko vaihtaa.

Missä sitten voisin ylipäätään kuvitella asuvani Suomen lisäksi? Hiljaisissa kerrostalolähiöissä kasvaneena lukiolaisena unelmoin suurkaupunkien sykkeestä. Jopa Helsingin käpyinen keskusta yötä myöten kalisevine ratikkakiskoineen tuntui viehättävän sammumattomuudellaan. Puhumattakaan oikeista suurkaupungeista. Vähätkö välittäisin kuinka pieneen ja askeettiseen unikomeroon minulla olisi varaa, sillä kellonajasta riippumatta kadulla, kaupoissa, kahviloissa ja baareissa olisi ihmisiä. Miksi edes haluaisin olla kotona? Koskaan en olisi yksin. Kaikki olisi aina saatavilla.

Vanhemmiten olen kuitenkin lähentynyt aidon itseni kanssa tajuten, että moinen tohina nostaisi taustastressitasoni taivaisiin hukuttaen nautintahormonit alleen. Voidakseni rauhoittua, tarvitsisin viihtyisän rauhalliseen kotipesään riittävän varallisuustason. Ja miksi lopulta olla keskellä tuota kaikkea, jos vetäytyisi toistuvasti vain koloonsa latautumaan? Eikä moisia metropoleja taida olla edes hellepakolaisen kohdekartalla. Kohti rauhaa ja pohjoista siis.

Lappiin? No, ei kiitos. Jos jo Pukinmäen rantapuiston kaikki kolme hyttystä löytävät luokseni yhtenä yönä ikkunoiden ollessa auki, ja olen täynnä paukumia seuraavan viikon ajan, en voisi kuvitellakaan selviäväni Lapin sääskikarkeloista hengissä. Ehkä siihenkin tottuisi, eihän kyse ole jääpuikosta. On kuitenkin erityisen houkutteleva yksityiskohta, että Islanti on yksi niistä maailman harvoista sopukoista, joissa ei elä yhden yhtä hyttystä.

Islannissa maankohoaminen on voimakasta, minkä johdosta ei ole odotettavissa suhteellista merenpinnan nousua. Vulkaaninen maaperä on toki arvaamaton, mutta harvoin sentään tänä päivänä yhtä yllättävä kuin Pompeji. Muitakaan suunnattomia luonnonmullistuksia ei saarella ole tavattu kohdata, ainakaan sen dramaattisemmin kuin Suomessakaan.

Lisäksi Islannissa ihminen voi hyvin. Perustan väitteeni puhtaasti siihen, että en toisin ole kuullut. Maassa on toimiva sosiaaliturva ja sivistysjärjestelmä. Maan n. 350 000 villapaitakansalaisen populaatioon nähden sieltä ponnistaa suhteellisen paljon menestyksekkäitä urheilijoita ja muusikoita. Rahoillaan suhmuroivat ministerit saavat kansalta kyytiä kuin Vanhanen lautakasoistaan. Islannissa on siis ihmisen mahdollista harrastaa, toteuttaa itseään vapaasti ja osoittaa mielensä. Kuulostaa kaiken kaikkiaan kelvolta maalta asua ja olla.

Juuri niin paljon minä vihaan hellettä ja hyttysiä, että rupean taustoittamaan muuttoani toiseen maahan keskellä pohjoista Atlanttia. Oikeasti vihaan, vaikkei laukut vielä pakattu olekaan. Mutta, jos todella sille päälle sattuisin, niin Islanti olisi takuulla potentiaalisten pakomaiden listani kärjessä. Siihen asti toivokaamme, että hellekautemme pysyvät kohtuullisissa mitoissa ja tajuan jo viimeistään tammikuussa tulevan tarpeeni ilmastointilaitteelle.

VAATIMATON EHDOTUS

Meri Rajamäki

Elämme kovia aikoja, ystävää hyvä. Haystack Analytics -firman tutkimuksen mukaan 81 % ohjelmistoalalla työskentelevistä kärsii burnoutista. Tutkimus toteaa myös, että pandemian aikana burnoutit ovat selkeästi lisääntyneet. Mistä on kyse?

Jos sinussa, hyvä lukija, on yhtään talvisodan henkeä jäljellä, niin tunnistat varmaan, että tässä ilmiössä on pohjimmiltaan kyse suuresta viisaudesta, joka kuuluu seuraavaan tapaan: "Helpot ajat luovat heikkoja ihmisiä, heikot ihmiset luovat vaikeita aikoja, vaikeat ajat luovat vahvoja ihmisiä." Kuten pohjimmiltaan kaikessa, tässä pandemiassakin on kyse nykyajalle niin tyypillisestä luoteen heikkoudesta. Ainoa keino selvittää tästä on ottaa Väinö Linnan Akselin tapaan kuokka käteen ja ryhtyä mukisematta töihin rakentamaan parempaa tulevaisuutta.

Pari kuukautta sitten uutisoitiin Huaweiin toimitusjohtaja Mika Lauhteen ehdotuksesta siirtyä nyt seitsenpäiväiseen työviikkoon. Huaweiin työntekijöillä ulkomailla on Lauhteen mukaan tapana tehdä jopa 80-tuntista työviikkoa. Mitä tapahtuisi jos Suomessa otettaisiin sama käyttöön?

Ensinnäkin on totta, että suomalaiset käpistelijät ovat tottuneet aivan liian hyvään. On firman puolesta pallomeriä ja brändioluita, on joustavaa työaikaa ja ties mitä muita vaatimuksia. Voisi olla paikallaan palauttaa kuri ja näyttää työntekijöille, että itse asiassa he ovat olemassa firmaa varten eikä firma heitä varten. Luotettavan lähteemme Vauva.fi -keskustelupalstan äänestyksen mukaan ohjelmistoalalla muutenkin tienataan aivan liikaa ja palkkoja saisi reilusti laskea. Näin pitkälle ei ehkä tarvitse mennä, mutta jos laitetaankin lusmuilijat sen sijaan tekemään kunnolla töitä palkkansa eteen? Kaikki voittaisivat.

Toinen etu tuplapituisessa työviikossa olisi se, että kiireessä ei ehdi ahdistua. Ei ehdi juosta työterveydessä kuluttamassa muutenkin ehtyviä kansantalouden resursseja ja hakemassa sieltä lääkitystä. Työ on oikea lääkitys moneen vaivaan, kuten vanha kansa tiesi.

Vanhasta kansasta puheen ollen, he varmaan osaisivat tässäkin kohtaa tunnistaa pääsyyn olevan nuorisossa. Yliopisto-opiskelu on nykyään niin helppoa, kun luennolle ei tarvitse edes laittaa kalsareita jalkaan. Ei tarvitse edes laittaa paitaa, kun pitää kameran pois päältä. Ja käpistelijöillähän näin on ollut jo pitkään, kun useimmista kursseista on ollut olemassa nettiversiot. Ehkä tietojenkäsittelyn yliopistotutkintoon voisikin lisätä pakolliseksi osaksi jonkinlaisen leirinomaisen työharjoittelun esimerkiksi Ahvenanmaalla. Vuosi ympärivuorokautista työtä ja tiukkoja rutiineja, miinus lomat. Se voisi olla kuin armeijan korvike käpistelijöille, joista suurimmalla osalla kuitenkin on C-paperit. Kuten armeija, joka tekee pojista miehiä, tämä olisi koulutus, joka tekee nörteistä ammattilaisia. Totaalikieltäytyjille voisi näyttää ovea työttömyyskortistoon, eikä siinäkään olisi mitään väärää. Kansantalous kun maanpuolustuksen tavoin vaatii uhrauksia.

[Toim. huom. Readme ei allekirjoita tässä artikkelissa esitettyjä mielipiteitä]

/MISC

Toimitus yleisessä yleisyydessään

Lähtiskö kaljalle vai avaruuteen...

en %&ä# tiitä!

Oletko aina halunnut lentää avaruusaluksella? Helsingin Vuosaaressa olevassa hotellin Rantapuistossa majaa pitävä uudenlainen kulttuurikokemus *Out of Orbit* lupaa tarjoavansa juuri sitä.

Tuore lehdistötiedote kertoo, että 1.9. ovensa virallisesti avannut Beyond Play -startupin pilottihanke, Out of Orbit *“yhdistää pakohuonetta, simulaattoria, larppia ja immersivistä teatteria: Osallistujat astuvat sisään pelihuoneeseen, joka on kattoa ja lattiaa myöten lavastettu avaruussukulan komentosillaksi. Jonkun on luettava tutkaa, toisen ohjattava ja kolmannen korjattava moottoreita.”*

“Mihin lennetään? Kuka ampuu asteroidit pois tieltä? Ja löytyykö aluksen kaapeista jotain yllättävää? Toisin kuin pakohuoneessa, jossa seurataan tiettyä polkua, Out of Orbitissa pelaajat voivat itse päättää, mitä tekevät. Avaruudessa riittää tutkittavaa ja joskus on parempi pysyä hengissä kuin ratkaista kaikkia mysteereitä.”

Kantavana ajatuksena on, että siinä missä perinteiset pakohuoneet ovat melko lailla kertakäyttöisiä kokemuksia, Out of Orbitin tapauksessa juoni jatkuu, ja pelihuoneen ensimmäinen vierailu vasta käynnistää tarinan.

www.outoforbit.fi

www.beyondplay.fi

Kähmä- ja korruptiovaroitus: toimituksen jäsen saattaa olla osallisena projektissa.

TKO-älyn Telegram ilman asiayhteyttä

“cable managementista en tiedä, mutta cable micro management olisi varmaankin sitten jatkuvaa kaapeleiden toiminnan kyttäämistä”
– meklü

“Pitkä sivuaine nettitestien täyttämässä ois kova. “Mikä donitsi olet” (3op)”
– jiiisala

Toimituksen syksyn viihdevalinnat:

Eetu: Marvelin What If?

Heli: Moonlighter

Ines: Brooklyn Nine-Ninen viimeinen kausi :’3

Konsta: The Simpsons kaudet 20+ (ei voi olla niin huonoja!)

Meri R.: Ace Attorney Chronicles

Meri S.: Sairaalasarjat, esim. The Good Doctor ja New Amsterdam

Siiri: The Office (US)

Veeti: Työt

TOP 5 ei-korreliitännäiset ärsytyksenaiheet:

Toimitus päätti koostaa

1. No siis... Sisu
2. Sähkömyyjät – LAKATKAA SOITTAMASTA
3. Nordin, Turtiainen ja muut jarruiset yksilöt – manifestoikaa itsenne nyt kuuseen
4. Kirjoitusblokki
5. Perus kausifunssa – sekin on vielä olemassa!

